

трѣба да са показватъ на негово сиятелство. Кой знае какво може да са случи! Азъ тия пари ща да остава у мене и ща да ги употребя за извънредни случаи. Ама и кой ще да ми ги търси!... Ако въ едно мѣтно време не спечѣли човѣкъ, то никога нѣма да спечѣли.

Изъ тия думи на Хаджи Нича читателите видатъ, че той печѣли и отъ своите министри, и отъ своите приятели и чиновници, и отъ своите мекерета, съ една дума, Ничо въ сѣко едно отношение надминавалъ и Мехмедъ-Али-паша, който билъ извѣстенъ на сичка Европа съ своите способности да глоби и сиромасите, и богатите; само Хаджи Ничо нѣмалъ такива политически умственни способности, каквито ималъ Мехмедъ и не можалъ да са сѣти, че негово сиятелство са обѣщало да даде единъ милионъ жълтици на Ничу, а за полза на бѣлгарскитъ народъ. Ми-